

Nr 19

Av herr **Sjöholm**, om ändring av bestämmelserna angående kvittning och utmätning beträffande överskjutande skatt.

Den s. k. överskottsskatten, d. v. s. det belopp varmed preliminär skatt överskjuter slutlig skatt, har kommit att bli ett mycket betydande objekt för exekutiv verkställighet. Synnerligen beaktansvärda belopp av denna överskottsskatt går årligen i kvittning mot resterande skatteposter och andra allmänna avgifter, och i överskottsskatten verkställs utmätningar för oguldna bötesbelopp, underhållsbidrag samt för skilda slag av enskilda fordringar. Systemet fungerar tillfredsställande men bör kunna ytterligare förbättras varjämte viss mera genomgripande förändring bör genomföras.

Att statsverket kvittar sina fordringar mot skattebetalarnas är en helt självklar åtgärd. Kvittning — som är ett administrativt enklare förfarande än utmätning — bör tillåtas beträffande böter. Härigenom skulle vinnas enhetlighet så till vida att samtliga statliga fordringar som utgör självständiga exekutionstitlar göres till föremål för kvittningsförfarande. Övriga anspråk som bör tillåtas göra sig gällande utrustas med utmätningsrätt.

Utmätning i överskottsskatt bör få förekomma endast för uttagande av familjerättsliga underhållsbidrag i den utsträckning som redan nu medges samt för utdömda skadeståndsfordringar. Dessa båda slag av fordringar har hög prioritet. Andra slag av enskilda fordringar bör däremot icke tillåtas vinna utmätning i överskottsskatt, vilket nu är fallet.

Överskottsskatt uppstår därigenom att statsverket i preliminär skatt tagit ut mer än vad slutligen visar sig att den skattskyldige skolat betala. Mot denna överdebitering har den skattskyldige generellt sett ingen möjlighet att värja sig. Åtskilliga skattebetalare följer lojalt myndigheternas uppmaningar att göra fyllnadsinbetalningar eller självmant föranstalta om förhöjda källskatteavdrag för undvikande av kvarskatt. Skatteprocessen är en intern angelägenhet mellan den enskilde skattebetalaren och staten, där den förstnämnde en gång om året tillställs kontoutdrag i form av slutlig debetsedel. Det ter sig därför oriktigt att vid det fall att kontoutdraget visar en kreditsumma skattebetalaren till godo statsverket håller denna kreditsumma tillgänglig för första bästa — eller sämsta — fordringsägare. Det kan sägas att principen genombrytes redan genom den utmätningsrätt som tillerkännes underhållsbidrag och skadeståndsfordringar. Dessa anspråk har emellertid — som ovan berörts — en så hög prioritet och angelägenhetsgrad att andra hänsyn i dessa fall bör få vika. Restriktiviteten bör här vara stor

till skattebetalarens skydd. Det finns enskilda fordringar av mycket låg prioritetsgrad.

Med åberopande av vad ovan anförts får jag hemställa,

att riksdagen måtte besluta att hos Kungl. Maj:t begära förslag till sådana ändringar av gällande bestämmelser om kvittning och utmätning i överskottsskatt som i föreliggande motion förordats.

Stockholm den 10 januari 1968

Sten Sjöholm (fp)
